

BRIAN VINER

TATĂ DE NOTA 10

PROVOCĂRILE PATERNITĂȚII

Traducere din limba engleză de Alina Gabriela Rudeanu

1

O linie albastră subțire

Atunci când devii tată nu înseamnă neapărat că încetezi să mai fii copil.

Într-o dimineață de sâmbătă din toamna anului 1992, am avut parte de ceea ce romancierii numesc un amalgam de sentimente, atunci când o linie albastră, subțire, cam ștearsă, dar incontestabilă, apărută pe un test de sarcină Boots, a confirmat ceea ce prietena mea, Jane, bănuia deja: urma să devenim părinți.

Dominanta amalgamului era ambivalența. Era fără doar și poate stresant să mă gândesc că urma să mă îmbarc într-o aventură fără posibilitate de întoarcere, că în viața mea avea să înceapă o nouă etapă, că, după ani întregi de preocupări mai mult sau mai puțin legate doar de propria-mi persoană, eram în sfârșit pe punctul de a adera la tagma adulților.

Pe de altă parte, mi-am dorit dintotdeauna să devin tată la un moment dat al vieții mele, găsisem o femeie pe care o iubeam și aveam treizeci de ani, o vârstă care mi se părea potrivită pentru rolul de părinte. În plus, aveam o slujbă sigură, chiar dacă nu foarte bine plătită, ca redactor la un ziar local, în vreme ce Jane câștiga mult mai bine ca producător la postul de radio BBC, și luaserăm deja decizia să ne căsătorim. Nu ne-am propus niciodată

cu bună știință să avem copii în afara căsătoriei, ca să folosesc o expresie demodată, dar, știind că era posibil să nu se întâmple curând, am luat hotărârea curajoasă de a nu mai folosi mijloace contraceptive. Chiar și așa, mă așteptam să mă bucur de cel puțin un an de sex regulat și neprotejat până să dăm lovitura.

De fapt, a da lovitura este o metaforă extrem de nepotrivită pentru conceperea unui copil, o evoluție care marchează, pentru orice individ, începutul sfârșitului libertății de a face ce vrea cu banii lui. În februarie 2010, statisticile anunțau că, pentru prima oară în istorie, cheltuielile medii pe parcursul primilor 21 de ani ai copilului, începând cu căruciorul inteligent Maclaren și sfârșind cu scumpirea asigurărilor auto, depășiseră bariera de 200 000 de lire sterline, adică aproximativ 225 000 de euro.

Ca să fim riguroși, costurile se ridicau la 201 809 de lire sterline (aproape 228 000 de euro), din care cheltuielile generale necesare creșterii copilului erau calculate la 54 696 de lire sterline (aproximativ 62 000 de euro), hrana la 17 490 de lire sterline (20 000 de euro) și îmbrăcămintea la 14 035 de lire sterline (16 000 de euro). Educația urma și ea să scoată din buzunarul părinților 52 881 de lire sterline (60 000 de euro), asta în condițiile în care nu luai în calcul școli private de lux, ci școli primare și gimnaziale de stat, cu toți acei ani care se măsurau în uniforme, echipamente sportive, cluburi *after-school*, competiții școlare, excursii cu școala, pachetele cu mâncare în fiecare zi și așa mai departe. Dacă Jane m-ar fi chemat în dimineața aceea la baie ca să îmi arate nu un bețișor cu o linie albastră pe el, ci un aviz de plată postdatat în valoare de 605 427 de lire sterline (684 000 de euro), suma estimativă necesară creșterii a nu mai puțin de trei astfel de îngerași, cred că aș fi rupt-o la fugă și nu m-aș mai fi oprit din alergat, la fel ca Forrest Gump.

În orice caz, iată-l acolo, mesajul inconfundabil al chimiștilor de la Boots cum că nu aveam să beneficiem totuși de un an sau poate chiar doi de încercări susținute de concepție. Întotdeauna îmi plăcuse povestea pe care mi-o spunea Jane despre profesoara ei de latină de la școala generală Kirk Balk din Hoyland, South

Yorkshire, care, abia căsătorită, anunțase solemn în fața clasei, într-o bună zi a anului 1975, că va renunța la slujbă „ca să încerce să facă un copil”. Motivul pentru care această femeie a simțit nevoia să întrerupă serviciul rămâne un mister pentru mine. Mai exact, cam de câte ori pe zi intenționa să aibă relații sexuale? Poate că, fiind profesoară de latină, plănuia cu însuflețire o sesiune neîntreruptă de *coitus non-interruptus*. Sau mai degrabă își făcea griji că stresul eforturilor de a îndrepta interesul elevilor de clasa a treia de la școala Kirk Balk către gerunzii, ablativ absolute și operele lui Plinius cel Bătrân – o luptă destinată invariabil înfrângerii, din câte am înțeles eu – nu avea cum să fie, psihologic vorbind, prielnic concepției. Asta pot să înțeleg.

În fine, nu știu cât i-a luat profesoarei de latină să rămână însărcinată, dar știu că nouă ne-a luat o săptămână.

De ce-am făcut-o? Oare a fost vorba de un impuls biologic sau de unul egoist? Să fie procrearea un act rezultat din prea multă iubire de sine sau din cel mai pur altruism? Sau, oarecum paradoxal, să fie vorba de câte puțin din amândouă? Indiferent cum ar sta lucrurile, îmi surâde ideea că e vorba și de o modalitate prin care ni se oferă ocazia să privim lumea cu alți ochi, exact în clipa în care spectacolul vieții, metaforic și deseori literalmente vorbind, începe să devină puțin cam încețoșat. Atunci când mulți dintre noi ajungem la vârsta la care suntem pregătiți să avem un copil, deja ne-am obișnuit să cercetăm lumea înconjurătoare cu cinism. E bine că putem să introducem o perspectivă nouă și ușor de modelat asupra lucrurilor, lucru la care a făcut referire și J.B. Priestley¹ acum mai bine de șaptezeci de ani, atunci când a pomenit de plăcerea pe care o simți când vezi că un copil se bucură de lucrurile care te bucurau și pe tine odinioară. „Prefer încântarea de pe chipul unuia dintre copiii mei la vederea portului Calais decât să mi se ofere ocazia să vizitez de unul singur palatele din Beijing”, scria el.

¹ J.B. Priestley, pseudonimul literar al britanicului John Boynton Priestley (1894–1984), cunoscut romancier, dramaturg, scenarist și comentator radio (n. red.).

Asta nu înseamnă că nu poate fi riscant să privești lumea prin ochii progeniturii tale. Eram odată într-un tren, undeva între Londra și Manchester, cam pe vremea când cel mai mare dintre copiii mei, Eleanor, avea vreo trei ani. Când am trecut pe lângă un câmp plin de animale, m-am trezit înfigând un deget în geam și strigând din toți răunchii: „Uite oile”. Mi-a luat vreo două secunde, timp în care bărbatul din fața mea a ridicat privirea din ziar și s-a uitat la mine de după *Financial Times* cu o expresie ce acoperea o gamă variată de sentimente, de la amuzament, la dispreț și până la groază absolută, până să-mi dau seama că micuța Eleanor era acasă cu mămica ei și să identific în ochii tovarășului meu de drum suspiciunea că împărțea vagonul cu un nebun potențial periculos.

Ceva asemănător i s-a întâmplat unui prieten al unui prieten aflat în aceeași etapă a stagiului de tată. Mai exact, în timpul unui prânz de afaceri și spre propria oroare, precum și a partenerului aflat cu el la masă, și-a dat seama că s-a aplecat inconștient spre acesta și a început să-i taie mâncarea în bucățele.

Bănuiesc că mulți tați de bebeluși și de copii mici au trăit experiențe similare. La fel și mamele. Cunosc o femeie care, la ieșirea dintr-o stație de metrou londonez și fără ca măcar să-și dea seama, a șters un muc întărit de pe buza unui străin pe care îl oprise ca să-i ceară îndrumări. E adevărat însă că bărbații sunt mai predispuși spre astfel de situații stânjenitoare pentru că, de cele mai multe ori, ei sunt cei care, încă din etapele timpurii ale vieții de tată, sunt obligați să se întoarcă în lumea exterioară populată de adulți.

Știu cu certitudine, pentru că am văzut asta cu ochii mei, că nu sunt singurul bărbat care, extenuat după o noapte în mare parte nedormită, a așteptat autobuzul care să îl ducă la serviciu legănându-se ușor dintr-o parte în alta și încercând să adoarmă un bebeluș închiphuit. Același lucru li se întâmplă și marinarilor care, după o călătorie lungă pe mare, pun în sfârșit piciorul pe uscat. Dacă ai ocazia să petreci suficient timp în stații de autobuz sau de tren din zone unde locuiesc multe familii tinere – în cazul meu,

raportat la mijlocul anilor 1990, în Crouch End, în nordul Londrei –, îți garantez că vei observa fenomenul cu ochii tăi.

Dar să nu mă grăbesc și să sar prea ușor etape! După ce ne-am uitat la testul de sarcină cu aceeași uimire neîncrezătoare cu care bănuiesc că se uită și cei care câștigă la loto, întrebându-se dacă nu cumva e vorba de o iluzie optică sau poate de o farsă nesărată și apoi încercând să asimileze uluitorul fapt că viața li s-a schimbat pentru totdeauna, am început să analizăm în detaliu consecințele. În primul rând, trebuia să le dăm vestea părinților, lucru deloc complicat în cazul lui Jane, căci mama ei ne mărturisise deja că fusese un picuț dezamăgită când ceruserăm un moment de liniște la o întrunire de familie ca să anunțăm că ne-am hotărât să ne căsătorim. A recunoscut ulterior că-și imaginase, și sperase, că era vorba de un bob în burtică.

De fapt, nu s-a exprimat deloc așa. Mama lui Jane a trăit toată viața în South Yorkshire, așa că privește cu o neîncredere înăscută eufemismele pudibonde, motiv pentru care nu ar fi folosit niciodată expresia „bob în burtică”. Nici nu și-ar fi exprimat speranța că Jane „a rămas grea”, sau că acum „mănâncă pentru doi”, sau că „e cu burta la gură”, sau că „o să vină barza”. Nu știu dacă se întâmplă la fel în toate țările, dar în Marea Britanie există o tradiție bine împământenită de a ocoli referințele fățișe, fără doar și poate din dorința de a menaja urechile delicate ale mătușilor nemăritate, care, deși ar prefera să n-o facă, înțeleg totuși că, până și în vremurile actuale, marcate de seringi, eprubete și vase Petri, sarcina rămâne aproape întotdeauna rezultatul unui act sexual. Bobul, barza și mâncatul pentru doi nu par a fi concepte nici măcar tangențial înrudite cu penisul și vaginul.

Nu la fel de simplu aveau să se desfășoare ostilitățile cu mama mea. Mai mare cu peste zece ani decât mama lui Jane, făcea parte dintr-o generație în viziunea căreia jurămintele de nuntă trebuiau să preceadă hainele de gravidă. De altfel, la fel gândea și Nellie, bunica lui Jane, în vârstă de 91 de ani, văduva de miner scundă, durdulie și atât de grozavă; doar că ea, așezată fiind în fotoliul din

colț în care își petrecea toată ziua (obiect de mobilier dotat cu un sistem de propulsie cu arcuri care o ajuta să se ridice, dar care, la început, acționa cu prea multă forță și o arunca în aer ca pe o ghiulea), a întâmpinat vestea cu un „Ei, asta e, se putea și mai rău! Marea ascunde pericole și mai mari de-atât”. Mă așteptam ca mama să nu reacționeze la fel de... filozofic. Mă gândeam că, în opinia ei, dacă e să ignorăm cele întâmplate pe *Titanic* sau actele de cruzime săvârșite de pirații somalezi, marea nu avea cum să ascundă pericole mai mari. Așa se face că prima provocare în calitatea mea de viitor tătic a fost cum să-i dau vestea propriei mame.

A fost și primul test pentru care s-a dovedit că nu eram suficient de pregătit. Așa cum își amintește Jane, am făcut greșeala să-mi încep discursul cu „Mi-e teamă că...”, la care mama a răspuns, așa cum era de așteptat, de altfel, cu un scurt și cuprinzător „Vai de mine”. Dacă este adevărat că, atunci când devii părinte, copilul din tine începe să dispară este evident că, în cazul meu, nu se declanșase încă metamorfoza. Eram la fel de stresat să-i dau vestea că aveam să devin tată ca la zece ani, atunci când a trebuit să-i mărturisesc că am spart o vază prețioasă în timp ce mă băteam cu perne cu prietenul meu, Jem. Fie vorba între noi, mi-e greu să cred că am folosit expresia „Mi-e teamă că”. Și chiar dacă am făcut-o, odată ce ne-am fi cununat, moment la care Jane ar fi fost deja de trei luni membru cu drepturi depline al clubului viitoarelor mămici, cu burtica bine ascunsă în ziua nunții noastre în Bakewell, comitatul Derbyshire, într-o rochie de mireasă cu croială în A, stigmatul ar fi fost dat uitării, înlocuit fiind de nerăbdarea sosirii primului ei nepot.

Până atunci, am fi avut ocazia să-l vedem pe micuț, sau cel puțin niște bule albe neclare care se presupune că ar fi trebuit să fie micuțul nostru, pe o fotografie primită de la St. Mary's Hospital, Paddington, imediat după ecografia de douăzeci de săptămâni. Imaginea surprinsă de ecograf este unul dintre primii catalizatori care declanșează transformarea viitorului tătic într-o muiere plângăcioasă și sentimentală, o condiție care, pe mine

personal, încă mă face să fiu topit după scena din *Sunetul muzicii* în care *Fraulein* Maria reușește în sfârșit să înfrângă atitudinea autoritară a căpitanului Von Trapp, iar acesta începe să cânte de față cu copiii. Înainte să mă aventurez în propria-mi călătorie pe meleagurile paternității, mă uitasem de nenumărate ori la acest film musical – pur și simplu nu aveai cum să-l eviți pe vremea când existau doar trei canale TV, mai ales de Crăciun – și nu fusese deloc impresionat de scena cu pricina. Și totuși, iată-mă dintr-odată mișcat până la lacrimi.

Poate că asta e valabil doar pentru mine. Știu că *Sunetul muzicii* nu este pe gustul orișicui. N-a fost nici preferatul lui Christopher Plummer, cel care a interpretat rolul mai sus menționatului căpitan Von Trapp și care se referea cu grosolănie la el drept *Sunetul mucusului*. În mod similar, nici imaginea ecografică nu are același efect dramatic asupra tuturor bărbaților. Unii se uită la ea și nu-și văd copilul nenăscut, ci un extraterestru surprins pe ecranul unui radar. Bărbații aceștia înțeleg cât este de absurd să scoți din portofel o fotografie care ar putea reprezenta un fetus în pântecul partenerei lor, dar care, la fel de bine, ar putea fi un stop-cadru din *Alien 3*.

Cu toate acestea, ne referim aici la o categorie minoritară. La urma urmei, imaginea ecografică reprezintă prima poză cu bebelușul pe care tatăl are ocazia să o arate prietenilor. „Uite, i se văd mânuțele”, va spune el cu tandrețe în vreme ce stă la bar în localul lui preferat și se mândrește în fața tuturor cu imaginea pe care a primit-o în după-amiaza aceea de la asistentă. „Și parcă ăla de acolo e un cocoșel, dar nu suntem siguri!” Dintr-un motiv sau altul, viitoarele mămici nu sunt de obicei la fel de impregnate de imaginile ecografice, poate pentru că ele sunt cele care suportă un gel rece pe burtă, preferând astfel să confere momentului o conotație medicală, nu s-o interpreteze ca pe un exercițiu de portretistică familială.

Diferențele de atitudine nu se opresc aici; bărbații și femeile abordează perioada sarcinii în mod diferit, iar divergențele pot fi

surprinzător de variate. Potrivit prietenei mele Avril, infirmieră în Welsh Marches, în familiile în care există antecedente de violență domestică, acestea înregistrează de obicei o creștere semnificativă în perioada lunilor de sarcină, ca urmare a faptului că tatăl se simte neglijat.

E de la sine înțeles că această carte nu se adresează genului de bărbat care își pocnește partenera însărcinată pentru că nu vrea să mai facă sex la fel de des sau pentru că preferă să se odihnească în loc să-i aducă o cană cu ceai. Totuși, nu trebuie ignorat faptul că până și în cuplurile care traversează perioada sarcinii cu dragoste și înțelegere rareori există aceleași speranțe, visuri, temeri, anxietăți, suișuri și coborâșuri. La fel de rar se întâmplă ca ambii parteneri să perceapă identic miracolul care se întâmplă în trupul femeii. Ca regulă generală, bărbatul este mai superficial când vine vorba de detalii, nu foarte sigur pe diferențele dintre uter, col uterin, placenta și toate celelalte componente interne cu denumiri latine, precum și pe rolul lor în nașterea primului său născut.

În comparație cu tatăl sau cu bunicul lui, el este însă specialist în ginecologie. Asistența și pregătirea prenatale au apărut întâia dată în Marea Britanie în anii de după Primul Război Mondial, dar soții au fost cu desăvârșire excluși din proces, lucru pe care nu mă îndoiesc că l-au acceptat fără să protesteze. Lucrurile au început să se schimbe în anii 1980, deși ciudat este că tocmai aceea a fost perioada în care studiul ginecologiei era considerat mai degrabă apanajul femeilor. În urmă cu doar câțiva ani, antropologul american Margaret Mead constatase cu răutate că bărbații au preluat de mult monopolul obstetricii, mergând până acolo încât să inventeze un instrument, dilatatorul vaginal, cu ajutorul căruia să poată cerceta interiorul femeilor. „Invenția ar putea fi catalogată drept un progres, doar că atunci când femeile au vrut să se uite înăuntrul lor, li s-a spus că asta înseamnă să practice medicina fără licență”, notase Mead.

Pe măsură ce spitalele angajau tot mai multe femei în slujbe ginecologice de top, tot mai mulți bărbați frecventau cursurile

prenatale. Un procent similar însă păstra distanța. Bunul meu prieten Ian – căsătorit în prezent cu Avril, infirmiera – se pregătea să devină tată la mijlocul anilor 1980, în zona rurală din nordul Herefordshire, și râde acum când își amintește la ce se aștepta el de la viitorul său rol de părinte: „Eram naiv de-a dreptul. Mă gândeam că o să fie câteva nopți nedormite și că poate n-o să mai ajung la fel de des la bar. Chiar nu-mi dădeam seama cum putea să-mi schimbe viața un copil”.

Femeia cu care Ian era căsătorit pe atunci mergea la cursuri la spitalul local, în vreme ce el stătea acasă sau, cel mai probabil, se ducea la bar. I-ar fi fost de ajuns brevetul american 4531919, cunoscut și sub denumirea de Empathy Belly, sau în Marea Britanie, Empathy Belt. Acesta este un dispozitiv cu bretele menit să simuleze mai bine de douăzeci de simptome sau efecte ale sarcinii, printre care se numără lovituri fetale ușoare, dureri de spate și presiune pe vezică, plus nevoia crescută de urinare. Dar în Herefordshire, la mijlocul anilor 1980, la fel ca peste tot în Regatul Unit, erau prea puțini bărbații care știau de existența lui Empathy Belt, ca să nu mai vorbim de disponibilitatea lor de a purta așa ceva. Dacă voiam să ne intensificăm nevoia de urinare, nu trebuia să facem altceva decât să mai bem câteva halbe de bere.

Și totuși, dacă Empathy Belt reprezintă un capăt al spectrului, sau poate în cazul de față dilatatorul, iar Ian, pe la 1985, celălalt capăt, atunci la sfârșitul anilor 1990, un număr fără precedent de bărbați se situa cam la jumătatea distanței dintre pricepere și neștiință, implicându-se în sarcină și naștere mai mult decât orice altă generație anterioară de viitori tați și însoțindu-și soțiile și prietenele la cursurile organizate de spitalele locale sau de centrele de sănătate din cadrul National Health Service (Serviciului Național de Sănătate Publică) sau instituite de grupuri de sprijin și organizații parentale, dintre care cea mai importantă și mai activă era National Childbirth Trust (NCT, „Trustul Național Pentru Procreare”). La cursurile organizate de aceasta din urmă ne-am înscris și eu cu Jane în primăvara anului 1993.

NCT s-a înființat în 1957, sub titulatura de Natural Childbirth Association („Asociația Pentru Naștere Naturală”), inspirat de teoriile unui doctor obstetrician pe nume Grantly Dick-Read¹, și dacă nici asta nu mai e ironie, atunci nu știu ce mai e. În schimb, n-a fost nimic amuzant la cursurile pe care le-am frecventat într-o suburbie cu multă verdeță din nord-vestul Londrei, alături de alte cinci cupluri, oameni foarte drăguți, dar prea serioși și pătrunși de situație. Și noi eram destul de serioși, chiar dacă ne tot repetam că femeile aduc pe lume copii de secole, milenii chiar, fără să aibă nevoie de exerciții de respirație și planuri de naștere care includ lumânări parfumate și cântecele lui Van Morrison, ca să nu mai vorbim de fotolii-puf și căni cu ceai de mentă în case încăpătoare cu un perete comun din Brondesbury Park, în fiecare miercuri seara.

NCT a fost și rămâne, mai ales în nordul Londrei, un fenomen specific cu preponderență clasei de mijloc. În cazul nostru, o astfel de casă mare îi aparținea unei femei – o s-o numesc Jasmine – care nu era mai în vârstă decât noi, dar care se nimerise să nască înaintea noastră și își luase de-atunci diploma de instructor NCT. Părea cam nefericită, dar la urma urmei, NCT nu are legătură cu fericirea. La una dintre ședințe ne-a întrebat care este momentul pe care îl așteptăm cel mai mult după ce vom ajunge acasă cu bebelușul nostru. Eram așezați în semicerc și cum Jane stătea cel mai aproape de ea, a trebuit să răspundă prima. „O să așez copilul în pat și o să-mi pregătesc un pahar mare de gin tonic”, a spus ea.

Și nici măcar nu glumea. În ultimele luni, cantitatea de alcool pe care o ingerase se rezumase la un pahar de vin, ocazional, așa că un gin tonic zdravăn, cu gheață și lămâie, era o dorință ardentă, bine întemeiată. Lui Jasmine i s-au strâns buzele într-un zâmbet subțire și dezaprobator. „Ar fi bine să eviți alcoolul dacă ai de gând să alăptezi”, a spus ea și a trecut la persoana următoare, care a insistat – jur că nu inventez – că primul lucru pe care îl va face când va ajunge acasă va fi să se așeze la pian și să-i cânte

¹ În traducere aproximativă, Dick-Read înseamnă cap de sulă (n. trad.).

bebelușului Chopin. Afirmația a fost întâmpinată cu un murmur general de aprobare, în timp ce Jane s-a simțit ca o alcoolică irecuperabilă, iar eu am pufnit în sinea mea.

Cu toate acestea, cursurile NCT ne-au lămurit parte dintre lacunele referitoare la ce ni se pregătea în viitorul apropiat, iar Jasmine, într-un acces de bunăvoință fără precedent și în mod cert niciodată reiterat, mi-a dezvăluit informația mea preferată legată de diferențele fiziologice dintre bărbați și femei, anunțându-mă veselă că dacă vezica unui bărbat ar fi acționată de un mușchi la fel de puternic precum uterul, atunci el ar putea să urineze de pe un mal pe altul al Tamisei. Sexul slab? Nu prea cred! Acesta este nu numai detaliul meu preferat aflat la cursurile prenatale, dar este și singurul pe care mi-l amintesc. Restul amănunțelilor rămân cumva învăluite în ceață. Îmi amintesc vag ceva legat de Braxton Hicks, dar nu suficient cât să-l deosebesc de Duckworth-Lewis, sau Keegan-Toshack, sau chiar și Fisher Price¹. Grație imaginii menite să ilustreze puterea urinară, părerea mea despre Jasmine a crescut vertiginos. În schimb, a ei despre mine a scăzut drastic atunci când am chiulit de la ora de alăptare, pe de o parte, pentru că mi se părea logic ca mama să fie cea care să dețină toate informațiile delicate despre cum să-ți faci bebelușul să sugă cu succes, pe de alta, pentru că în aceeași seară de miercuri era un meci important la televizor. Anglia juca împotriva Olandei în calificările pentru Cupa Mondială la Wembley: nefericitul de antrenor Graham Taylor și asistentul lui lingușitor Phil Neal erau singurele muieri care mă interesau în seara aceea.

De-a lungul celor două decade care au trecut de-atunci, am întâlnit prea puține motive care să mă convingă că alăptatul ar trebui să devină un subiect de interes pentru bărbați. De fapt, în 2003, mi-am făcut singur de lucru când am abordat subiectul în

¹ Referințe consecutive la contracții prenatale, metode de calcul a scorului în crichet, jucători de fotbal celebri de la FC Liverpool și, respectiv, renumită marcă de jucării (n. trad.).

editorialul meu din *The Independent*, relatând o întâmplare care mie mi se păruse haioasă. Cu puțin timp în urmă, organizaserăm o petrecere de casă nouă și apelaserăm la un serviciu de catering care să ne ajute cu parte din preparate. M-am dus acasă la persoana respectivă ca să preiau mâncarea și, în timp ce încărcam vasele cu deliciosul ei pui la cuptor în portbagajul mașinii mele, un Volvo, am auzit-o pomenind că varianta adaptată de ea după preparatul inventat de Constance Spry¹ ca să marcheze încoronarea reginei în 1953 a fost gustată, cine s-ar fi gândit, de suverana însăși.

Din câte se părea, furnizoarea noastră livra în mod regulat mâncare la un eveniment hipic din Cumbria la care participau uneori regina și ducele de Edinburgh. Așa se face că, în urmă cu câțiva ani, mi-a povestit ea, a fost nevoită să-l ia la eveniment și pe fiul ei, pe care nu-l înțarcase încă. După ce a pregătit un bufet de excepție, s-a retras în mașină ca să-și alăpteze fiul, doar că nu reușea să-l facă să primească laptele. Bebelușul plângea. Și în vreme ce el țipa, iar ea se chinuia să-i bage sfârțul în gură, n-a observat o doamnă în vârstă, cu eșarfă pe cap, care se îndrepta direct spre ei. Intrusa și-a vârât capul pe geam.

— E totul în regulă? a întrebat cu o voce tăioasă.

Femeia a tresărit speriată.

— Majestate, a spus ea, ma... hmm... încerc să-l fac să sugă.

— Ah, știi cum e, a răspuns regina. Uneori e foarte dificil.

În articolul meu am relatat cele întâmplate, întrebându-mă în glumă care dintre copii îi dăduse de furcă suveranei. Asta a fost tot, doar că, aflându-mă apoi într-un magazin din orașelul nostru, m-am trezit admonestat de un prieten al doamnei de la firma de catering, un bărbat care considera că n-ar fi trebuit să fac publică întâmplarea. Dacă la fel gândea și femeia, n-am aflat niciodată. Ea nu specificase asta în mod special, iar mie mi se părea pur și simplu o întâmplare amuzantă. Dar ce l-a deranjat cel mai mult pe

¹ Constance Spry, născută Constance Fletcher (1886–1960), celebru artist floral britanic și autor culinar (n. red.).

tipul ăla la articolul meu, am dedus eu ulterior, a fost cuvântul cu s: „sfârc”. Sigur că există cuvinte cu s care sunt considerate ofensatoare în vremurile actuale, dar „sfârc” nu se numără printre ele. Nu e de mirare că alăptatul în public rămâne un subiect sensibil în Marea Britanie, atât timp cât bărbați în toată firea nu suportă nici măcar să vadă cuvântul menționat într-un ziar.

În orice caz, la întrunirea prenatală din acea miercuri, în timp ce fotbaliștii Angliei încasau goluri pe Wembley, Jane a împărtășit veselă celorlalți participanți ambele motive ale absenței mele. Jasmine nici măcar nu s-a străduit să-și mascheze nemulțumirea, iar eu am reușit să-i reintru în grații abia după câteva luni, când am devenit jumătatea unui duo, cam cum este Little pentru Large sau, preferații ei, Wise pentru Morecambe¹, având deja propria noastră poveste despre aducerea pe lume a unui copil. A fost o naștere fără complicații, fără analgezice, genul de naștere venerată de NCT.

¹ Cupluri de celebri comedienți britanici (n. trad.).

2

It's A Little Baby, Rodney¹

Spune clar și răspicat ce nume preferi, ca să nu te trezești că moașa va decide cum o să-l cheme pe copilul tău.

Eleanor s-a născut la St. Mary's Hospital, în vestul Londrei, puțin după miezul nopții, sâmbătă, 19 iunie 1993. Noi veniserăm la maternitate cu puțin înainte de miezul nopții, după ce fuseserăm instruiți să nu ne prezentăm la camera de gardă până ce contracțiile lui Jane nu survineau la trei minute distanță una de alta. S-a nimerit a fi o noapte cu foarte multă activitate în sala de nașteri a spitalului, atât de multă, încât o femeie a ajuns să-și aducă pe lume pruncul într-un cărucior pe coridor. Dacă Eleanor ar fi venit cu doar o jumătate de oră mai devreme, și-ar fi cunoscut părinții zăpăciți pe bancheta din spate a unui Morris Marina verde, sub podul Marylebone.

Travaliul se declanșase încă de dimineață, iar pe la 10 p.m., conform ceasului din bucătăria noastră, contracțiile se produceau la intervale regulate de patru minute. Apoi, fără niciun preambul, au scăzut nu de la patru minute la trei minute, ci la fiecare două minute. Era o scurtătură alarmant de bruscă.

¹ „Este un bebeluș, Rodney”, replică din sitcomul britanic *Only Fools and Horses* („Doar nebunii și caii”), care prezintă aventurile a doi frați ce speră mereu să dea lovitura (n. trad.).

I-am sunat pe prietenii noștri, Doug și Rosie, foști colegi de-ai mei de la St. Andrews University, care locuiau la doi kilometri de noi, și i-am întrebat cât de calm am putut dacă ne puteau duce cu mașina la spital. Au venit imediat cu vechiul lor Morris Marina, nu chiar ca Starsky și Hutch în perioada lor de glorie, dar încălecând oricum trotuarul cu două roți, și am pornit în viteză pe străzile binecuvântat de liniștite ale Londrei, cu singurul impediment ne semnificativ că Doug, care se afla la volan, nu știa drumul spre St. Mary's, și nici Rosie, și nici, mai puțin scuzabil, eu. Așa că Jane, pe jumătate așezată și pe jumătate întinsă pe bancheta din spate, s-a văzut nevoită ca, în cele circa 90 de secunde dintre două contracții dureroase, să ne ghideze prin senzori giratorii și să ne spună tuturor să ne păstrăm calmul.

O mică paranteză în acest moment al poveștii pare la fel de oportună pe cât ar fi fost un mic ocol în acea dramatică seară de vară. Cu o generație în urmă, într-o noapte de decembrie a anului 1959, mama lui Jane, Anne, îl adusese și ea pe lume pe primul ei copil. Este vorba despre Jackie, sora mai mare a lui Jane. Era cu două zile înainte de Crăciun, cu mai bine de o săptămână înainte de termen, când Anne a simțit o contracție în timp ce traversa strada în Barnsley. Avea 22 de ani, soțul ei, Bob, avea 27 și niciunul dintre ei nu se deranjase nici măcar să citească o broșură despre naștere. De frecventat cursuri prenatale la care să învețe tehnici de masaj perineal reconfortant nici nu putea fi vorba.

NCT se înființase cu doi ani în urmă, dar teoriile lui Grantly Dick-Read despre nașterea naturală nu-și croiseră încă drum până în satele și orașele îndepărtate din South Yorkshire. Nici Serviciul Național de Sănătate Publică, aflat și el în anii de debut, nu oferea mai mult de câteva ore de pregătire fizică. Bob, care avea să se dovedească ulterior că aborda paternitatea la fel ca un miner care cercetează o cadă veche de alamă plină cu apă fierbinte din canalizare, știa și mai puține decât tânăra lui soție despre ceea ce se întâmpla cu corpul ei, în afară de faptul, evident de

altfel, că din el urma să iasă un bebeluș. În mod cert nu aflase că dacă vezica lui ar fi fost acționată de un mușchi la fel de puternic ca uterul, ar fi putut să urineze de pe un mal pe celălalt al Tamisei, fluviu pe care, în mod întâmplător, îl văzuse pentru prima dată în urmă cu 18 luni, în timpul așa-zisei „luni” de miere de trei zile petrecute la Londra.

Bob era însurat de numai un an și ceva când le-a anunțat pe mama și pe sora lui mai mare, Jose, că Anne rămăsese însărcinată. O jumătate de secol mai târziu, încă își mai amintea scena cu exactitate: „Am trecut pe la ele și le-am spus. Apoi au venit în vizită două prietene de-ale lui Jose și nimeni n-a mai pomenit nimic de asta. Am plecat atât de dezamăgit! Vezi tu, mama era de părere că ne-am grăbit. Apoi când au apărut Jackie și Jane, n-a venit niciodată să ne ajute. «Cum îți așterni, așa să dormi», spunea ea”.

E vorba aici de aceeași Nellie care, mai târziu, filozofa relaxată că marea ascunde pericole și mai mari, informată fiind că nepoata ei, Jane, rămăsese însărcinată înainte să treacă pe la altar. Aceeași Nellie, e adevărat, căreia Jane i-a dedicat în 2011 primul ei roman, *Netherwood*, evocând o figură maternă autoritară, dar ocrotitoare, care a hrănit suflete și trupuri deopotrivă, fiind astfel sursă de inspirație pentru curajoasa protagonistă, Eve Williams. La vremea discuției cu Jane, Nellie se mai înmuiase. Dar mesajul pe care l-a primit Bob când se pregătea să devină tată a fost cu totul diferit de mesajul cu care m-am ales eu de la el, Anne și mama mea: ești pe cont propriu, băiete! Este inutil să comparăm și în alte privințe experiența lui Bob, din 1950, cu a mea, de la începutul anilor 1990. Anne și Bob nu aveau nici toaletă, nici cadă și nici telefon în mica lor casă din Hoyland Common, în apropiere de Barnsley, și în mod cert nici mașină, așa că atunci când Anne a simțit acea primă contracție pe trecerea de pietoni, a mers până la locuința mătușii Dinah ca să facă o baie, apoi ea și Bob au străbătut un kilometru până la stația de autobuz și au luat o mașină spre casă. Autovehiculul era plin de oameni care fuseseră la cumpărături pentru Crăciun,

așa că au stat în picioare pe toată durata călătoriei, cu Anne tresărind la fiecare hop și zdruncinătură. Faptul că era însărcinată în ultima lună i-a lăsat rece pe oamenii din autobuzul aglomerat; deși britanicilor le place să dezaprobe zgomotos politica de segregare rasială care se aplica în acea perioadă în autobuzele din anumite zone din sudul Statelor Unite, nu sunt cu nimic mai breji și poate n-ar fi rău să ținem cont că, în 1959, cu doar două zile înainte de Crăciun, nimeni din mașina de pe ruta Barnsley-Rotherham nu a considerat necesar să ofere locul unei tinere femei aflate în travaliu. Poate că trebuie să reconsiderăm părerea generală adoptată de persoanele de o anumită vârstă potrivit căreia proastele maniere reprezintă un fenomen modern, iar tinerilor din ziua de azi le lipsește buna creștere care lor, nemulțumiților, le-a fost insuflată din fragedă pruncie.

Când au ajuns acasă, Bob a mers până la cea mai apropiată cabină telefonică și a sunat la Beckett Hospital, din Barnsley, ca să ceară îndrumări. O ambulanță a fost trimisă de îndată, iar cei doi soți au pornit spre spital, doar că imediat ce Anne a fost instalată confortabil în sala de nașteri, lui Bob i s-a cerut să plece. Bărbatul a luat autobuzul înapoi spre casă, apoi a sunat să vadă cum se simțea Anne. Nu i-a trecut prin cap că exista posibilitatea să fi devenit, între timp, tată, dar o asistentă i-a dat vestea năucitoare că Anne adusese deja pe lume o fetiță sănătoasă, motiv pentru care Bob a ieșit din cabina telefonică într-o stare de beatitudine, exact în clipa în care treceau pe acolo unchiul Wilf și mătușa Doris, care erau considerați partea avută a familiei pentru simplul motiv că aveau propria mașină. Au încetinit ca să-l salute și așa se face că au fost primii care au aflat că Bob devenise tată.

— E o fetiță cu păr blond-deschis, a spus el încântat.

— O să se închidă la culoare, a replicat unchiul Wilf pe un ton sec, și cu asta, basta.

South Yorkshire nu este renumit pentru excesul de sentimentalism și totuși primii oameni cărora le-am spus că sunt tată au

fost Anne și Bob, care, deși aveau deja doi nepoți mulțumită lui Jackie și soțului ei, Tony, au primit vestea sosirii celui de-al treilea cu lacrimi în ochi și cu un entuziasm nedisimulat. S-a plâns, recunosc, la ambele capete ale firului. Dacă primul meu test în calitate de viitor tată a fost să o anunț pe mama, provocarea inaugurală în calitate de proaspăt tată a fost să transmit vestea nașterii primului meu copil cu stăpânire de sine și fără să izbucnesc în lacrimi. Și asta a fost o încercare pe care am picat-o cu brio, așa cum li se întâmplă multor bărbați în mod absolut întemeiat. Ian, prietenul meu care aborda cu atâta naivitate perspectiva paternității, mi-a mărturisit că la jumătate de oră după ce s-a născut primul lui băiat, Steven, la Hereford County Hospital, a format calm numărul de telefon al mamei lui, doar ca să-și dea seama când i-a auzit vocea că nu era capabil să articuleze vreun cuvânt. Literalmente, nu putea să pronunțe, atât de tare hohotea.

Eu nu am fost la fel de plângăcios, iar când am ajuns la al treilea telefon – primul a fost către Anne și Bob, al doilea către mama și tatăl meu vitreg și al treilea către Doug și Rosie, care știau cât de aproape fuseserăm să renunțăm la numele alese și să optăm pentru Morris dacă avea să fie băiat și Marina dacă avea să fie fată – eram aproape calm. După ce le-am văzut pe Jane și Eleanor în siguranță în salon, mi s-a cerut să plec și îmi amintesc că am oprit un taxi în fața spitalului și i-am spus șoferului că tocmai devenisem tată.

— Felicitări, șefu! a spus el.

Cursa costa 3,20 lire (adică aproximativ 3, 5 euro) și nu aveam la mine decât o bancnotă de 10. I-am întins-o șoferului, iar taximetristul a ezitat, sperând în mod evident că, în euforia momentului, o să-i spun să păstreze restul. N-am făcut-o.

— Ăăă, poți să-mi dai cinci lire rest, i-am spus.

Nu aveam nimic împotriva să profite și el de fericirea mea, dar o bancnotă de cinci lire mi se părea suficientă. Eram eu în al nouălea cer, dar nici chiar sărit de pe fix.

Una peste alta, fericirea care pune stăpânire pe un bărbat la scurt timp după nașterea primului său copil este un sentiment ciudat, năucitor. După douăzeci de ani dedicați cronicilor TV, pot să îți spun că regretatul John Sullivan¹ a reușit de minune să surprindă senzația în episodul din *Only Fools and Horses* în care naște Raquel, personaj interpretat de Tessa Peake-Jones, iar David Jason, în rolul lui Del, iese plângând pe holul spitalului, acolo unde îl așteptau fratele lui, Rodney, și unchiul Albert.

— Ce este, Del? întreabă Rodney.

— E un bebeluș, Rodney! răspunde Del.

— E băiat sau fată?

Del are un moment de ezitare.

— Ah, stai puțin..., spune el, apoi se repede înapoi în salon să vadă ce e.

La fel ca toți marii scriitori de comedie, Sullivan știa cum să stârneasă râsul prin replici spumoase și apelând la latura sentimentală într-un mod mult mai inteligent decât recunosc până și unii dintre cei mai înfocați fani ai serialului *Only Fools and Horses*. Pe un forum dedicat celor mai bune momente din istoria răsunătoare a sitcomului, un fan își amintește că Rodney ar fi spus „Și cum rămâne cu sexul?”, la care Del i-ar fi răspuns „Ai răbdare, Rodders, abia a născut!”. Dar replica îi aparținea fanului, nu lui Sullivan, care nu avea nevoie de ironii stângace ca să creeze comedie; tot ce îi trebuia era imaginea emoționantă a lui Del, cuprins de atâta euforie la gândul că devenise tată încât, în nebunia momentului, uitase complet să se intereseze de sexul copilului.

Este, cred, cel mai înduioșător moment din istoria sitcomului, comparabil poate cu scena în care bătrânul, morocănosul și ne-cioplitul Jim Royle își dezmiardă nepotul în *The Royle Family*², cu atât mai impresionant cu cât David Jason nu s-a putut inspira

¹ Scenarist al sitcomului *Only Fools and Horses* (n. trad.).

² Sitcom britanic produs și difuzat de BBC în perioada 1998–2000 despre viața de zi cu zi a familiei Royle (n. trad.).

din experiența personală. Sigur că l-au ajutat de minune calitățile actoricești remarcabile, dar ai fi putut face pariu că era vorba de un actor un pic trecut de 50 de ani care se folosea de propriile amintiri ca să evoce emoțiile declanșate de venirea pe lume a primului său născut. De fapt, Jason a devenit tată pentru prima oară abia peste zece ani, la înaintata vârstă de 61 de ani, iar când a fost invitat ulterior în show-ul lui Michael Parkinson a povestit cum tot personalul medical de la spital a sperat că va spune, doar o dată, doar pentru plăcerea personală a angajaților, „It’s a little baby, Rodney?”. Nu le-a făcut pe plac.

O să revin mai târziu la categoria taților în vârstă, în capitolul 21, dar mi se pare important să analizăm acum dacă și în ce fel este mai special să devii tată pentru prima oară la 61 de ani decât la 31, așa cum mi s-a întâmplat mie. După spusele prietenului meu, Mike, care l-a avut pe Ben la 21 de ani, pe Mabel după 40 de ani și alți trei copii între cei doi, nașterea lui Mabel a declanșat „un sentiment mai puternic de admirație pentru miracolul vieții”.

Asta s-a datorat în mare parte și felului în care s-au produs cele două evenimente, în sensul în care Ben fusese total neplanificat, în timp ce Mabel a fost planificată cu mai multă grijă decât lansarea unei nave spațiale NASA. Mike suferise nu una, ci două vasectomii după nașterea primilor patru copii (într-atât de fertil era, încât dacă prima intervenție nu a funcționat, a fost nevoie să-l mai taie o dată), dar apoi a cunoscut-o pe Lou și s-a însurat cu ea. Aceasta însă nu avea copii și își dorea mai mult decât orice pe lume să devină mamă. Așa se face că Mike s-a programat spășit la operația de inversare a vasectomiei, începutul unei epopei, care, la fel ca toate epopeile, a fost marcată de umor, durere, disperare și, în final, bucurie.

Ca să începem cu partea amuzantă, Mike își amintește cum stătea întins pe patul din Southport General Hospital, bărbierindu-și cu grijă părul pubian în așteptarea operației și, pentru că era prea concentrat, a durat ceva până să-și dea seama de

ce sunetul lamei părea cumva îndepărtat și amplificat în același timp. De vină era bărbatul din patul de alături, care întindea unt pe o felie de pâine, în acord neintenționat, dar perfect sincronizat.

Ajungem apoi la durere. Și eu am făcut o vasectomie, în orașul Llandrindod Wells, într-o zonă a Scoției dominată de dealuri și ferme, spre amuzamentul prietenilor mei care nu au ratat ocazia să facă glume despre tunsul oilor, așa că știu toate amănuntele legate de disconfortul postoperatoriu și chiloții cu două numere mai mici care să-ți țină strâns echipamentul rănit. Dar operația inversă, sau vasovasostomia, ca să folosim termenul corect, implică, după toate relatările și în mod particular după spusele lui Mike, un cu totul și cu totul alt nivel de suferință.

Mike este cantautor și, spre ghinionul lui, a trebuit să plece într-un turneu la Nashville la scurt timp după intervenție, când toate cusăturile de pe scrot erau proaspete, iar turneul prea bănos ca să fie anulat. După un zbor transatlantic lung și groaznic de inconfortabil, a fost, cum altfel, reținut pentru un control prelungit pe aeroportul John F. Kennedy din New York, rămânându-i doar 40 de minute ca să prindă zborul de legătură spre Nashville. Descrierea plastică a felului în care a alergat, a mers și s-a strâmbat pe culoarul terminalului, având grijă să nu scape chitara din mână, ar putea fi o baladă în sine, având genul de final sfâșietor apreciat de publicul din Grand Ole Opry¹, căci toată durerea suportată s-a dovedit a fi în van. Operația de inversare nu a funcționat, așa că au urmat câțiva ani tensionați în care a mai avut două încercări eșuate și extrem de scumpe pe bază de urografie intravenoasă, până când, în sfârșit, a venit cea de-a treia și ultima distracție, în care un chirurg i-a introdus o seringă într-unul dintre testicule și a extras sperma care, în cele din urmă, a adus deznodământul fericit. Mabel s-a născut în octombrie 2005, o fetiță încântătoare

¹ Sală de concerte din Nashville, Tennessee, axată în special pe spectacolele country (n. trad.).

și dovada vie că femeile nu dețin monopolul în materie de durere fizică în procesul premergător apariției pe lume a unui copil.

Să ne întoarcem la socrii mei, care au avut parte de aceeași reacție dezinteresată, nu doar din partea unchiului Wilf și a mătușii Doris, ci și din partea altor rude, când au anunțat venirea pe lume a primului lor bebeluș. În schimb, atunci când i-am sunat eu să le dau vestea, reacția lor a fost departe de a fi apatică. Nici nu se crăpase bine de ziuă, că ei se și îndreptau deja spre sud pe M1 și, împreună cu mama și tatăl meu vitreg, ne-au oferit apoi tot sprijinul emoțional, financiar și practic de care am avut nevoie. Lucrurile s-au schimbat drastic, cel puțin într-o anumită familie. La fel s-a întâmplat, în aproape 30 de ani, și în cadrul Sistemului Național de Sănătate, deși schimbarea nu a fost neapărat în bine. Spre nemulțumirea ei tot mai accentuată, după ce a născut-o pe Jackie, Anne a trebuit să mai rămână două săptămâni în spital. Beckett Hospital nu era nici pe departe locul în care și-ar fi dorit să-și petreacă ultimul Crăciun din anii 1950, ca să nu mai vorbim de prima zi din noua decadă, dar spitalizarea forțată a ajutat-o să se obișnuiască cu noul rol de mamă, înconjurată de asistente, cu sfaturi mereu la îndemână și cu mese calde la timp.

Cu fiica ei cea mică, în schimb, s-a trezit dată afară din St. Mary's la mai puțin de nouă ore de la naștere, pe motiv că nu mai puteau ține patul ocupat. Eleanor s-a născut la 12.23 a.m., iar la 8 a.m. eram înapoi la spital să le iau acasă. Nimeni nu ne-a urat succes și nu ne-a spus la revedere când am plecat.

În schimb, drumul până acasă nu a fost la fel de rapid. Ziua de sâmbătă, 19 iunie, ziua de naștere a lui Eleanor, a fost totodată și cea de-a treia zi a meciului-test dintre Anglia și Australia, desfășurat pe terenul Lord's. Noi locuiam într-un apartament micuț chiar peste drum și, la ora 9 a.m., oameni și mașini veneau deja din toate direcțiile și se îndreptau spre intrarea faimosului teren de crichet. Eu oprisem un alt taxi în fața spitalului – al doilea pe ziua aceea, o adevărată extravaganță pentru un jurnalist prost

plătit –, iar când acesta a ajuns în sfârșit în fața blocului nostru, l-am rugat pe șofer să parcheze paralel cu mașinile care staționau deja cât timp eu, plesnind de mândrie, îi făceam poze lui Jane coborând din mașină cu micuța Eleanor înfășurată strâns într-o pătură. În mintea mea, responsabilitățile ca proaspăt tătic începeau cu obligativitatea de a înregistra sosirea bebelușului acasă. Era o datorie pe care toată lumea ar fi trebuit s-o înțeleagă și chiar s-o ovaționeze, dar nu am luat în calcul nerăbdarea unui șofer dintr-o mașină de lux care rămăsese blocată în spatele taxiului în timp ce mă dădeam în spectacol cu aparatul de fotografiat. Omul s-a pus pe claxonat atât de insistent, încât mi-am prelungit și eu ședința foto improvizată mai mult decât aș fi făcut-o în mod normal. Abia când a plecat taxiul și zelul meu fotografic s-a ostit, mi-am dat seama că în mașină se aflau membrii echipei australiene de crichet.

Așa se face că la vârsta de aproximativ nouă ore, Eleanor se putea mândri deja cu prima ei realizare, aceea de a fi pus bețe în roată australienilor bătaioși conduși de Allan Border, lucru neegalat în ziua aceea de echipa englezilor, coordonată de Graham Gooch. Dimineața s-a încheiat cu o diferență colosală de 592 la 4 în favoarea Australiei, care n-a mai pierdut niciun wicket până la prânz. La sfârșitul meciului, în după-amiaza aceleiași zile, contra-atacul timid al Angliei adusese cu greu scorul la 193 la 9. Eu eram înnebunit după crichet și după ce Anglia coborâse deja în clasament cu 1-0 în seria de meciuri Ashes din 1993, rezultatul acelei zile m-ar fi aruncat într-o depresie adâncă dacă n-ar fi fost starea de euforie aiurită care, la mai puțin de 500 de metri de locul în care 11 jucători englezi de crichet sufereau o înfrângere rușinoasă, pusese complet stăpânire pe mine.

Se simțea ca un amestec amețitor de fericire și ușurare și mă prinsese în plasa ei cam din clipa în care moașa mi-a confirmat pe un ton profesional că bebelușul era sănătos și avea toate membrele intacte. Ne-am gândit, m-a întrebat apoi, în timp ce ducea creatura

aceea micuță spre cântar, cum o s-o cheme? Dacă ar fi fost băiat, pe Eleanor ar fi chemat-o indubitabil Joseph. Dar în eventualitatea în care ar fi fost fetiță, aveam mai multe variante de nume. „Nu suntem siguri”, am răspuns. „Ne gândeam la Eleanor, sau poate Amelia, sau Alice, sau...” Moașa era mult prea ocupată ca să înghită asemenea bălmăjeli aiurite. „Bine, bine, Eleanor rămâne”, a spus ea, așezând bebelușul pe cântar. „Hai să vedem câte kilograme ai, Eleanor!” Și asta a fost tot. După toate discuțiile, dezbaterile, scotocitul prin cărți după nume de bebeluși, glumele pe seama unor posibili Marmaduke, și Engelbert, și Esmeralda, numele primului nostru născut a fost hotărât de o moașă irlandeză.